

Zesnulý.

Bez porozumění a osaměle stojí duše v úmrtním pokoji. Bez porozumění, protože se člověk, který leží na lůžku, bránil ve svém pozemském životě věřit na další život po odložení hrubohmotného těla, a který se proto těmito myšlenkami nikdy vážně nezabýval a vysmíval se všem, kteří o tom mluvili. Zmateně pohlíží kolem sebe. Vidí sebe sama na své smrtelné posteli, vidí kolem stát jemu známé lidi s pláčem, slyší jejich slova, která mluví a vnímá také i bolest, kterou při tom pociťují v nářku, že právě zemřel. Chce se smát a volá, že přece ještě žije! Volá! A musí udiveně vidět, že ho nikdo neslyší. Znovu a znovu nahlas volá a vždy hlasitěji. Lidé to však neslyší a nařikají dál. Začíná v něm vzrůstat úzkost. Slyší přece svůj hlas zcela jasně a cítí také zřetelně své tělo. Zakřičí v úzkosti ještě jednou. Nikdo na něj nedbá. Pohlíží s pláčem na ztichlé tělo, které poznává jako své vlastní, a přece ho nečekaně vnímá jako něco cizího, co mu již zjevně nepatří; neboť stojí se svým tělem přece vedle, zbaven veškeré bolesti, kterou doposud pociťoval.

S láskou volá nyní jméno své ženy, která klečí u jeho dosavadního lože. Pláč však neustává, žádné slovo a žádný posunek nenaznačuje, že by ho slyšela. Zoufale k ní přistoupí a hrubě jí zatřeše ramenem. Ona nic nepozoruje. On přece neví, že se dotýká jemnohmotného a tímto třese, a ne hrubohmotného těla své ženy a že jeho žena, která stejně jako on nikdy nemyslela na to, že existuje něco víc než pozemské tělo, nemůže také cítit dotek jeho jemnohmotného těla.

Rozechvěje ho nevýslovný pocit strachu. Slabost

opuštěnosti tiskne ho k zemi, jeho vědomí mizí.

Hlas, který znal, ho opět zvolna probouzí. Vidí tělo, které nosil na zemi, ležet uprostřed květin. Chce pryč, avšak nemůže se odpoutat od tohoto ztichlého a chladného těla. Zřetelně cítí, že je s ním ještě svázán. Avšak zní tu znovu tento hlas, který ho probudil ze spánku. Je to jeho přítel, který mluví k jinému člověku. Oba přinesli věnec a při ukládání tohoto věnce spolu hovoří. Nikdo jiný tu není. Přítel! Chce na sebe upoutat jeho pozornost i pozornost toho druhého, který býval často s přítelem jeho milým hostem! Musí jim říci, že je v něm kupodivu přece ještě život, že ještě může slyšet, co tito lidé říkají. Volá! Avšak jeho přítel se klidně obrátí ke svému průvodci a mluví dál. Avšak **co** mluví, projede jeho údy jako leknutí. **To** je jeho přítel! Tak nyní o něm mluví. Strnule naslouchá slovům těchto lidí, se kterými tak často popíjel, smál se a kteří mu říkali jen dobré, když sedávali u jeho stolu a navštěvovali jeho pohostinný dům.

Odešli a jiní opět přichází. **Jak** nyní mohl lidi poznávat! Tak mnozí, kterých si vysoce cenil, vzbuzují v něm nyní odpor a hněv a mnohému, jehož si nikdy nevšímal, by rád s díkem stiskl ruku. Avšak oni ho přece neslyší, necítí, přestože zuří a křičí, aby dokázal, že žije! —

Ve velikém průvodu vezli pak jeho tělo ke hrobu. Obkročmo seděl na jeho rakvi. Rozhořčený a zoufalý se mohl nyní již jen smát a smát! Avšak smích velmi brzy ustoupil opět nejhlubší sklíčenosti a obklopila ho velká samota. Byl unaven a usnul. — — — —

Když se probudil, byla kolem něj tma. Jak dlouho spal, nevěděl. Avšak necítil, že by byl jako doposud svázán se svým

pozemským tělem; neboť byl volný. Volný ve tmě, která ho zvlášť těžce tísnila.

Volal. Žádný zvuk. Neslyšel svůj vlastní hlas. Zasténal a klesl zpět. Avšak při tom tvrdě udeřil hlavou o ostrý kámen. Když se po dlouhé době opět probudil, byla stále ještě tatáž tma a totéž tísnivé ticho. Chtěl vyskočit, ale údy měl těžké a chtěly mu vypovědět službu. Se vši silou nejúzkostlivější beznaděje se vzchopil a potácivě tápal sem a tam. Často upadl na zem, bolestivě se udeřil a narážel také vpravo i vlevo na hrany a rohy, avšak nedopřávalo mu to žádného klidu k vyčkávání; neboť silná touha ho hnala k tomu, aby trvale tápal kupředu a hledal. Hledal! Ale co? Jeho myšlení bylo zmatené, znavené a zoufalé. Hledal něco, co nemohl pochopit. Hledal!

Hnalo ho to dál, stále dál! Až opět klesl, aby se opět vzchopil a pokračoval v cestě. Tak plynula léta, desetiletí, až konečně našel slzy a pláč rozechvěl jeho hrud' ... vynořila se myšlenka, prosba, jako výkřik znavené duše, která si přeje konec temné beznaděje. Avšak výkřik nejnesmírnějšího zoufalství a beznadějně bolesti přinesl zrození první myšlenky v přání uniknout tomuto stavu. Snažil se poznat, co ho přivedlo do tohoto tak děsuplného stavu, co ho tak krutě nutilo bloudit v temnotách. Hmatal kolem sebe: tvrdé skály! Byla to země, nebo snad přece jiný svět, ve který nemohl nikdy uvěřit? Jiný svět! Byl tedy pozemsky mrtvý, a přece žil, lze-li takový stav nazvat životem. Myslet bylo pro něj nekonečně těžké. Tak potácivě hledal dál. Opět uplynula léta. Ven, ven z této tmy! Přání stalo se prudkým tlakem, ze kterého se zformovala touha. Touha je však čistší cit, který se uvolňuje hrubým tlakem, a v touze vyrůstá zcela nesměle modlitba. Tato modlitba touhy z něj nakonec

vytryskla jako pramen a do jeho duše tím zavítal tichý blahodárny mír, pokora a odevzdanost. Avšak když se zvedl, aby pokračoval ve svém putování, tu projel jeho tělem proud vroucího prožití; neboť nyní ho obklopovalo šero a on náhle mohl vidět! Daleko, velmi daleko rozpoznával světlo, jako pochodeň, která ho zdravila. Jásavě vztáhl k němu své ruce, pln hlubokého štěstí opět klesl a děkoval a děkoval z přeplněného srdce Tomu, jenž mu světlo poskytl! S novou silou vykročil pak k tomuto světlu, které se mu nepřibližovalo, avšak po svém prožití přece doufal, že ho ještě dosáhne, i kdyby to mělo trvat také staletí. To, co se mu nyní stalo, mohlo se zopakovat a nakonec ho vyvést z oblastí skal do teplejší a světlem prozářenější země, pokud o to bude pokorně prosit.

„Můj Bože, pomoz mi k tomu!“ vyšlo stísněně z hrudi naplněné nadějí. A, jaká blaženost, opět uslyšel svůj hlas! I když nejprve také jen slabě, avšak slyšel! Štěstí z toho dalo mu novou sílu a důvěřivě šel opět kupředu. — —

Takový je počáteční příběh duše v jemnohmotném světě. Tuto duši nebylo možné nazvat špatnou. Na zemi byla dokonce uznávaná jako velmi dobrá. Byl to velkopřemyslník, velmi zaměstnaný, dbající na to, aby dodržel všechny pozemské zákony. —

K tomuto ději ještě vysvětlení: Člověk, který ve svém pozemském životě nechce vědět nic z toho, že také existuje život po smrti a že bude nucen se jednou zodpovídat z veškerého svého jednání, způsobem, který není v souhlasu s dnešním pozemským nazíráním, je v jemnohmotnosti slepý a hluchý, jakmile musí jednou přejít na druhou stranu. Pouze pokud je ještě spojen se svým odloženým hrubohmotným tělem, což trvá dny

nebo týdny, je schopen dočasně také pozorovat, co se kolem něj děje.

Je-li však potom uvolněn od rozkládajícího se hrubohmotného těla, tak se mu tato možnost ztrácí. Neslyší a nevidí již nic. Avšak to není trest, nýbrž je to zcela přirozené, protože **nechtěl** vidět ani slyšet nic o jemnohmotném světě. Jeho vlastní vůle, která může rychle formovat odpovídající jemnohmotné, brání tomu, aby toto jemnohmotné tělo mohlo vidět a také slyšet. Do té doby, než v této duši pozvolna dojde ke změně. Zda to trvá léta nebo desetiletí, možná i staletí, je vlastní věcí každého člověka. Jeho vůle je mu zcela ponechána. Také pomoc mu přijde teprve tehdy, když on sám po ní zatouží. Ne dříve. Nikdy k tomu není nucen.

Světlo, které tato duše začala vidět a které zdraví s tak velkou radostí, tu bylo vždy. Nemohla je jen doposud ještě vidět. Ono je také jasnější a silnější, než je zpočátku vidí doposud slepá duše. **Jak** je vidí, zda silně, zda slabě, záleží opět jen zcela na ní. Neudělá jí vstříc ani krok, avšak je zde! Avšak ona z něj může mít kdykoliv užitek, pokud vážně a pokorně chce.

To, co zde vysvětluji, však platí jen pro tento **jeden druh** lidských duší. Ne snad také pro jiné. V temnotě samotné a jejich úrovních není takové světlo. Tam neplatí to, že ten, který se v sobě posune kupředu, může náhle spatřit světlo, nýbrž musel by být k němu nejdříve odveden z prostředí, které ho zdržuje.

Nepochybně lze tento zde ukázaný stav duše nazvat strastiplným, zejména proto, že je naplněna velkým strachem a nenese v sobě žádnou naději, avšak ona sama to nechtěla jinak. Obdrží jen to, co si pro sebe vynutila. Nechtěla vědět nic o

vědomém životě po pozemském odloučení. Samotný další život tím v sobě duše umrtvit nemůže; neboť s ním nemůže nakládat, avšak staví si neplodnou jemnohmotnou úroveň, ochromuje smyslové orgány jemnohmotného těla, takže jemnohmotně nemůže nic vidět ani slyšet, dokud ... se **ona** konečně nerozhodne jinak.

To jsou duše, kterých lze dnes na zemi spatřit miliony a které kromě toho, že nechtějí vědět nic o věčnosti nebo o Bohu, je možné nazvat ještě **slušnými**. Těm, co chtějí zlo, daří se přirozeně mnohem hůře, avšak o těch zde nemá být hovořeno, nýbrž jen o takzvaných **slušných** lidech. —

Jestliže se říká, že Bůh podává svou ruku ku **pomoci**, tak je to **ve Slově**, které lidem posílá, čímž jim ukazuje, jak se mohou oprostít od viny, do které se zapletli. A Jeho milost spočívá především ve všech velkých možnostech, které byly lidským duchům dány k použití ve stvoření. To je tak nesmírně mnoho, více, než si člověk dneška může vůbec představit, protože on se tím nikdy nezabýval, ne dost vážně; neboť tam, kde to nastalo, bylo to dosud jen hříčkou nebo za účelem bláhového sebepovýšení!

Avšak jakmile lidští duchové poznají v Božím Slově pravou hodnotu a jeho hlubokou vážnost, vykonají v celém stvoření velké věci! Až doposud upřednostňovali vždy jen své vlastní vědomosti, a proto zůstalo všechno kusým dílem nejnižšího stupně v poměru k obsahu Božího Slova, které chtějí také dnes opět nepoznané odsunout stranou; neboť žádný člověk neví o **pravé** hodnotě Poselství Grálu. Ani jeden na zemi. I když se domnívá, že zná jeho význam, také když již duchovně cítí užitek, který získal v částečném poznání ... neví **nic** o jeho hodnotě samotné a

nepochopil ji ještě ani z jedné setiny! To pravím já, který toto Poselství přináším. **Nevíte**, co tím držíte v rukou!

Ono je cestou, bránou a také i klíčem, které vás vedou **k životu**. K životu, který nelze docenit ani koupit všemi poklady této země, ani všemi poklady celého vesmíru! **Čerpejte** tedy z Poselství, které je vám poskytováno. **Berte** z nejdrahoccennějšího statku, který můžete potkat. Chopte se ho tak, jak je, avšak nesnažte se kolem něj a **o** něm mudrovat. Snažit se **o něm** mudrovat nepřináší žádnou hodnotu. Nikoliv toto **Poselství** si máte učinit srozumitelným, nýbrž vaší prací je, opatřit mu prostě **místo** uprostřed vaší duše. **Tam** se máte snažit, tam máte mudrovat, abyste našli to, co nepřispívá k ozdobě tohoto místa, jestliže toto Poselství ve vás setrvává! Vy máte vypátrat to, co ještě překáží v tomto prostoru, který se ve vás musí stát chrámem. Vytvořte v sobě tento chrám, aniž se při tom dotýkáte mého Poselství, a všem, kteří tak činí, také bude pomůženo!